

професійних умінь та навичок працівників. Керуючий на власному прикладі має демонструвати професійне зростання, особистісні якості (повага, толерантність, справедливість), зовнішні аспекти (охайність), лише тоді можливим стає створення успішного, згуртованого та зацікавленого до розвитку колективу.

Список використаних джерел:

1. Основи менеджменту : навч. посіб / Бабець Є. К., Максимчук А. Г., Стасюк В. П. Професіонал, 2007. 496 с.
2. Мартиненко М., Ігнат'єва І. Стратегічний менеджмент : підруч. К.: Каравела, 2006. 319 с.
3. Третяк О. П. Сучасні персонал-технології у системі управління персоналом на підприємстві // *Науковий вісник НЛТУ України*. 2014. № 24.
4. Райсс М. Оптимальна складність управлінських структур. *Проблеми теорії і практики управління*. 2014. № 5.

УПРАВЛІННЯ ФОРМУВАННЯМ ІННОВАЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПЕДАГОГА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

*Мазур Ю. О.
Полтава, Україна*

Сьогодні інновації є основою розвитку закладів освіти, а впровадження їх у систему роботи закладів освіти вимагає від керівників іншої, вищої професійної культури. Особливо це стосується знань, умінь, навичок, інтересів, цінностей у сфері педагогічних та управлінських інновацій.

Соціально-педагогічні передумови управління інноваційними процесами в регіональній освіті формуються відповідно до соціально-економічних, культурно-освітніх потреб регіону та з урахуванням державно-громадського характеру управління. Соціально-педагогічні умови створюють основу для автономного функціонування та розвитку регіональної системи освіти в цілому та інноваційного середовища регіону зокрема, що забезпечує формування регіональної освітньої політики.

Компетентність у наукових джерелах визначається як здатність особистості виконувати певну діяльність. Його види – побутове, професійне тощо. У професійній підготовці перехід до компетентнісного мислення переорієнтовується з процесу на результат.

Підвищення рівня інноваційної компетентності педагога у навчальному закладі, пов'язаному з освітою. У зв'язку з цим головною особливістю освіти є процес, у якому керівники закладів освіти самостійно визначають параметри набуття та пошук знань, умінь, навичок і необхідних їм якостей. Організуючи навчання, необхідно спиратися на життєвий і трудовий досвід педагогів, використовувати такі формати уроків, як: експерименти, дискусії, розв'язування певних завдань тощо.

Інноваційні процеси системи освіти підтверджують якість педагогічної творчості та застосування її результатів, який характеризується прагненням усунути розрив між процесами створення педагогічних інновацій і процесами їх виявлення, адекватного оцінювання, контролю та застосування, подолати протиріччя між спонтанністю цих процесів і можливістю і необхідністю їх свідомого контролю

Інноваційне навчання – це освітня та виховна діяльність, орієнтована на динамічні зміни навколишнього світу, яка ґрунтується на розвитку різноманітних способів мислення, творчих здібностей та високих соціально-адаптаційних можливостей особистості [1, с. 90].

Лише вчитель із високою професійною компетентністю, розвиненими творчими та дослідницькими здібностями, високим інтелектом, розумовим і моральним потенціалом, конкурентоспроможністю, ерудицією, здатністю до постійного підвищення кваліфікації може забезпечити реалізацію визначених завдань. Сучасне професійне навчання стає все більш інноваційним, тобто професійним у сфері освіти. Тому, інноваційна стратегія стає основою реалізації різноманітних форм діяльності у навчальних закладах.

Основною характеристикою готовності вчителя до інноваційної діяльності є його професійна компетентність – чітко визначена професійна сфера діяльності людини, певна посада з чітко визначеними трудовими завданнями. Професійна компетентність педагога визначається його основними показниками: готовністю до педагогічної та науково-методичної діяльності, особистою педагогічною майстерністю, інноваційним мисленням, уміннями професійного прогнозування[3, с. 98].

Суб'єктом, носієм інноваційного процесу є перш за все вчитель-новатор. Перехід до аналізу проблем сучасної освіти потребує вирішення завдань оцінки та розвитку структури формування інноваційної діяльності педагога. Ці завдання мають глибокий соціально-педагогічний зміст, адже від їх вирішення залежить успішність реформування системи освіти та перспективи розвитку навчального закладу.

Інноваційні процеси, засновані на різних функціях та поділяються на окремі етапи, що забезпечують створення та реалізацію інновації та об'єднуються терміном «інноваційна діяльність». Її природа змінюється в міру переходу від однієї стадії цього процесу до іншої.

Отже, проблема самоініціативної, творчомислячої та ефективної підготовки педагога зумовила в дослідженнях дослідників інноваційний підхід до педагогічної підготовки, що базується на ідеях педагогічної творчості та освітньої інноватики. Педагогічна майстерність, професійна та інноваційна культура, методична та інформаційна грамотність є основою формування та розвитку інноваційної компетентності педагога. Імідж науково-педагогічного працівника – це психічний образ, який уособлює його позитивні особистісно-професійні якості і вимагає від нього вибору індивідуального стилю дій, оволодіння спеціальними прийомами самовизначення та самопрезентації.

Список використаних джерел:

1. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології. Київ: Академвидав, 2004. 352 с.
2. Мармаза О. І. Інноваційний менеджмент. Харків : Планета-принт. 2016. 197 с.
3. Шевчук С. С. Діяльність педагога професійної школи у контексті інноватики : навч.-метод. посіб. для самост. роботи слухачів курсів підвищення кваліфікації. Біла Церква : БНПО ДВНЗ УМО НАПН України, 2017. 106 с.

УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ПЕДАГОГІВ ЗАКЛАДУ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ

*Мазур Ю. О.
Полтава, Україна*

Науковий керівник: *Ищенко Інна Сергіївна* – кандидат економічних наук, асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І. А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Сучасний фахівець має вміти користуватися інформаційними ресурсами та орієнтуватися в інформаційному просторі. Таким чином, він може систематично підвищувати свою кваліфікацію, оновлювати знання та керувати новими видами та сферами діяльності.

Виходячи з вищесказаного, можна стверджувати, що цифровізація освіти є важливою частиною процесу підвищення якості освіти фахівців у галузі мистецтва.

Цифровізація мистецької освіти є об'єктивною тенденцією, що є наслідком очікуваного розвитку четвертого сектора економіки, який пов'язаний з виробництвом, розповсюдженням, зберіганням інформації, масовим використанням комунікаційних технологій електроніки, створенням глобального інформаційного простору, що забезпечує доступ до глобальних інформаційних ресурсів та ефективну інформаційну взаємодію між людьми. Орієнтація в інформаційному просторі, оперативний пошук необхідної інформації, у свою чергу, потребує формування спеціальних знань і вмінь.

Інформаційна культура знань педагога та керівника сучасного навчального закладу – це культура розуміння, сприйняття інформації, що надходить із освітнього середовища навчального закладу та навколишнього середовища, культура спілкування педагогічного колективу, культура особистісних знань, сформованість потреб учасників освітнього процесу та розуміння інформаційних потреб, уміння формувати особистісну базу знань, що включає вміння визначати професійні та соціальні цілі діяльності в суспільстві.

Підкреслимо, що визначення поняття «інформаційна культура» є багатоаспектним і різнобічним. За словами Н. В. Баловського, М. М. Назаренко [1, с. 15], інформаційна культура пов'язана переважно з техніко-технологічними аспектами інформатизації, оволодінням навичками роботи з персональним комп'ютером або навчанням правилам користування бібліотечними довідково-